

sig i de 15 Aar — det Argument, Venstre rimeligvis vil anvende —, vil jeg dertil svare, at Revisionsbestemmelsen netop er eller kan være egnet til at ødelægge Princippets Anerkendelse efter de 15 Aars Forløb, thi hvis vi om 15 Aar er inde i en Lavkonjunktur, bliver alle de daværende Brugere økonomisk interesserede i at faa de periodiske Vurderinger slagtet for fremtidig at slippe med en alt for lav Rente. Forholdet kan altsaa blive det, at alle de, der burde være Forsvarere for dette sunde Princip, om 15 Aar paa Grund af rent tilfældige Forhold bliver økonomisk interesserede i at støtte Princippets Modstandere, de Konservative og Dele af Venstre — hvis dette ikke til den Tid har forbedret sig. Og selv om jeg tror, at de 15 Aar vil rydde op i disse Partiers Tilslutning i Befolkningen og forringe deres Indflydelse, ønsker jeg dog absolut ikke i Øjeblikket ved at være med til at vedtage dette Lovforslag i denne Affattelse at risikere, at alle de heromhandlede Brugere skal kunne gøres økonomisk interesserede i at støtte det rene Privatejendomsprincips Genindførelse for Statens Jord og modvirke Samfundets og deres egne virkelige Interesser. Derfor kan vi ikke acceptere dette meget vigtige Ændringsforslag, som tenderer til om 15 Aar at gøre Brugeren til Ejer, stiller hans og Statens Interesser hen i det uvisse, aabner Døren for Spekulation og endelig kunde komme til at friste alle dem, der om 15 Aar skulde være Princippets varmeste Tilhængere, til at Hensyn til deres øjeblikkelige økonomiske Særinteresser under en Lavkonjunktur at gaa imod Samfundets Interesser og Statens Krav paa til enhver Tid at faa Rente af Værdien af dens egen Jord. Til Trods for de store Indrømmelser, der fra Venstres Side er gjorte, og til Trods for, at begge vore Ændringsforslag, ogsaa det meget vigtige Forslag om Byggelaanene, er tiltraadte, vil Stillingen derfor, hvis det Ændringsforslag, jeg nu har bekæmpet, bliver vedtaget, blive den, at Socialdemokratiet ikke kan stemme for dette Forslag efter dets Forbindelse med hele Jordreformen. Som bekendt vil nemlig dette Tings Flertal efter det foreliggende foreslaa og vedtage, at Bestemmelserne om Ekspropriation af Jord til mindre Landbrug skal udgaa af det Forslag, der hører sammen med dette, Forslag om Erhvervelse af Jord til mindre Landbrug. Men Forudsætningen for, at Staten skulde ekspropriere Jord fra private med det Formaal at oprette mindre

Landbrug, maatte dog vel være, at Staten selv forbeholdt sig Værdien af denne Jord, saa at denne ikke senere igen gled ind i Jordspekulationen til Fordel for andre private, altsaa blev Privatejendomsret undergivet. Men Flertallets Forslag om en Revisionsbestemmelse med Hensyn til de periodiske Omvurderinger vil kunne medføre, at et nyt Forslag om Ekspropriation, hvis det foreliggende falder, i Løbet af disse 15 Aar vil kunne mødes med den Indvending, at man ikke ved, om ikke de Brugere, Jorden overlades til, senere bliver stillet som Ejere, og at der ikke er nogen Mening i, at Staten eksproprierer Jord fra den ene private og giver den til den anden private til Spekulation. Flertallets Forringelse af Loven om Bortsalg af Jord i offentligt Eje, dets Gaaen paa Akkord med Princippet om de faste Omvurderinger, er altsaa efter vor Opfattelse ikke alene en Forringelse af dette Lovforslag, men kan ogsaa komme til at virke forringende gennem den Omstændighed, at Ekspropriationsloven bortfalder, hvortil kommer, at de Betragtninger, som gælder Jord i offentligt Eje, tillige gælder den Jord, der kommer i det offentlige Besiddelse gennem Loven om Afhændelse af Præstegaardsjord. Alle disse Forslag er jo sammenhængende, og de periodiske Omvurderinger er efter vor Opfattelse, som vi ikke kan fravige, nødvendige af Hensyn til den ligelige Hensyntagen til Statens og Brugernes Interesse. Ekspropriationsloven er nødvendig, saaledes som jeg nærmere vil belyse det ved Omtalen af Lovforslaget; den er nødvendig, ikke alene for at skaffe tilstrækkelig Jord frem over hele Landet, men ogsaa for at denne Jord kan fremkomme til rimelig Pris, idet alene Adgangen til Ekspropriation vil sænke Jordpriserne. Men vi faar ingen Sikkerhed for periodiske Omvurderinger, vi faar ingen Ekspropriation, der i mindste Maade berører Landbruget, altsaa de to afgørende Bestemmelser for os i denne Jordlovgivning gaar ud. Naar saa dertil kommer, at Forslaget om Len og Stamhuse er ganske uantageligt fra vort Synspunkt, vil man forstaa, at dette Lovkompleks ikke i vore Øjne betegner den afgørende, samlede Jordreform, vi oprindeligt havde ventet og haabet paa, og vi mangler endda endnu enhver Bestemmelse om Grundværdiskat og Grundværdistigningsskat. Men efter vor Opfattelse er det nødvendigt under Hensyn til hele Udviklingen, til Dyrtiden og ikke mindst til Boligforholdene, at gennemføre